

РЕШЕНИЕ

№ 42

гр. Пловдив , 26.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в
публично заседание на двадесет и осми юни, през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател:	Васил Ст. Гатов
Членове:	Милена Б. Рангелова Деница Ц. Стойнова

при участието на секретаря Мариана Н. Апостолова
в присъствието на прокурора Светлозар Михайлов Лазаров (АП-Пловдив)
като разгледа докладваното от Васил Ст. Гатов Въззивно наказателно дело от
общ характер № 20215000600310 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

С обжалваната присъда състав на Пловдивския окръжен съд е признал подсъдимата Р. А. И. за виновна в това, че на 18.02.2020 г. в гр. * е поискала дар - сума пари в размер на 4 000 /четири хиляди/ лева от Д. З. Н., собственик и управител на „*“ ЕООД гр.* и на 24.02.2020 г. е приела дар - сума пари в размер на 2 000/две хиляди/ лева от Д. З. Н., собственик и управител на „*“ ЕООД гр.*, които не и се следват, за да упражни влияние при вземане на решение от длъжностни лица при ТД на НАП гр.* - главен инспектор по приходите Д. Х. Г. - И. и главен инспектор по приходите Г. Ц. Г., във връзка със службата им по отношение на извършваната от тях проверка за анализ на данни в електронен формат на дружеството „*“ ЕООД гр.* със собственик и управител Д. З. Н., като проверката бъде приключена без констатации за нарушения или размерът на дължимите суми - неплатен и недължимо приспаднал данък, вследствие на констатирани нарушения бъде намален и на основание чл. 304б, ал.1 НК, вр. чл. 373, ал. 2 НПК и, чл. 54 НК, вр. чл. 58а, ал.1 НК и я осъдил на две години лишаване от свобода, като на основание чл. 6б, ал. 1 от НК изпълнението на така наложеното наказание лишаване от

свобода било отложено за срок от четири години, считано от влизането на присъдата в законна сила.

Съдът се разпоредил с веществените доказателства.

Срещу присъдата е постъпила жалба от защитниците на подсъдимата, в която са релевирани съображения за явна несправедливост на наложените наказания. Според защитата първата инстанция незаконосъобразно е приела като отегчаващи отговорността обстоятелства,¹ които са елементи от обективната страна на инкриминираното престъпление. На съда е предложено присъдата да бъде изменена, като наказанието „лишаване от свобода“ бъде заменено с алтернативно предвиденото „глоба“.

В съдебно заседание представителят на Апелативната прокуратура намира присъдата за обоснована и законосъобразна и предлага да бъде потвърдена, а подадената срещу нея жалба да бъде оставена без уважение. Защитата на частните обвинители намират наложените наказания за справедливи и предлагат жалбата да се остави без уважение.

Защитата на подсъдимия поддържа жалбата си. Изразява несъгласие със съображенията на първата инстанция, която е отчела като отегчаващи отговорността обстоятелства елементи от състава на деянието. Предлага наказанието на подсъдимата да бъде определено по реда на чл.55 НК и то да бъде глоба в рамките на предвидения в санкционната част на нормата размер.

Подсъдимата поддържа казаното от защитниците си и изказва съжаление.

Апелативният съд, като съобрази доводите на страните, провери служебно правилността на присъдата, съобразно изискванията на чл. 313 и чл. 314 от НПК и за да се произнесе, взе предвид следното:

Първоинстанционният съд е приел за установена следната фактическа обстановка:

подсъдимата Р. А. И. е родена на 28.09.1960г. в гр.*, обл.*,българка,българска гражданка,с висше образование, омъжена, работи като * отдел „*“ в дирекция „*“ на ТД на НАП гр., временно отстранена от длъжност,реабилитирана, с ЕГН *****.

Свидетелката Д. З. Н. била собственик и управител на „*“ ЕООД. Дейността на дружеството била продажба на облекла българско производство и внос от чужбина, посредством магазин находящ се в гр. *, бул.*** № *** и чрез интернет сайт „*“. Дружеството от регистрацията му било обслужвано счетоводно от св.Д. И..

През месец януари на 2020 г. св.И. уведомила св.Н., че е получено уведомление от ТД на НАП гр. за извършвана данъчна проверка за анализ на данни в електронен формат на дружество „*“ ЕООД. Проверката била извършвана от главен инспектор по приходите Д. Х. Г. – И. и главен инспектор по приходите Г. Ц. Г. – двамата от ТД на НАП гр..

След като изминал повече от месец от полученото съобщение от НАП, а св.Д. Н. нямала обратна информация за развоя на данъчната проверка, решила чрез познати да потърси информация.

подсъдимата Р. А. И. живеела в гр. * и била дългогодишен служител на ТД на НАП гр.. Последно изпълнявала длъжността * отдел „*“ в дирекция „*“ на ТД на НАП гр..Тя имала добри контакти с повечето служители и при необходимост разполагала с механизми, с които да повлияе при вземането на решения от тяхна страна свързани с работата им.

Търсейки начин да получи информация за извършваната данъчна проверка,свидетелката Д. Н. споделила на свои познати – св.В. Н. П. и съпругата му св.В. А. П. за притесненията си.Тогава те й казали, че имат тяхна съгражданка от гр. * – Р.И., която била началник в ТД на НАП гр.. Предложили да разговарят с нея дали има възможност да съдейства на Н..

Свидетелите В. и В. П. провели разговор с подсъдимата Р.И., вследствие на което последната поела ангажимент да се срещне с Д. Н. и при възможност да й помогне.Така семейство * уговорили среща между подсъдимата Р.И. и св.Д. Н. на 11.02.2020 г. в 09:30 часа в работния кабинет на подсъдимата, в сградата на ТД на НАП гр. на ул.*** № *, стая № *.

В уреченият ден и час св. Н. посетила кабинета на подсъдимата Р.И..След като се запознали св. Н. споделила за извършваната данъчна проверка на дружеството й, като предоставила името на фирмата и БУЛСТАТ на подсъдимата.Двете се уговорили И. да й се обади след няколко дни, за да

й обясни на какъв етап е проверката и какво трябва да се направи за положителен изход. Свидетелката Н. предоставила на И. номера на личния си мобилен телефон - *, след което напуснала сградата на Териториалната дирекция на Агенцията по приходите.

На 18.02.2020 г. в 11:08 часа на мобилния телефон на Д. Н. – * от абонатен номер * се обадил женски глас, който Н. разпознала като гласа на подсъдимата И., която й съобщила, че е събрала информация за проверката на фирмата и двете се уговорили на същата дата в 13:30 часа да се срещнат отново в кабинета ѝ.

В указания час на посочената дата св. Д. Н. отново посетила работното място на подсъдимата, която ѝ показала три листа разпечатки от компютърна програма на НАП. От тях се виждало, че Н. използвала фалшиви фактури за покупки на стоки от нерегистрирани по ДДС дружества, че е използвала данъчен кредит, който не е следвало да ползва, че е налице несъответствие в декларирания годишен оборот и оборота по фискалните устройства на „*“ ЕООД и разминаването в декларирания годишен оборот и фискалните устройства възлиза на около 50 000 лева. След това подсъдимата Р.И. заявила на Д. Н., че може да ѝ съдейства и да я „оправи“, като работи за около 10 % от дължимото. В този разговор подсъдимата поискала дар, който не ѝ се следва от Д. Н. - сумата от 4000 лева, срещу което поела ангажимент проверката за анализ на данни в електронен формат срещу дружеството на последната - „*“ ЕООД да приключи без констатации за нарушения или размерът на дължимите суми неплатен и недължимо приспаднал данък вследствие на констатирани нарушения да бъде намален, като обещала да използва позициите си в ТД на НАП гр. и да упражни влияние върху инспекторите Д. Х. Г. – И. и Г. Ц. Г. извършващи пряко проверката. Подсъдимата обяснила на Н., че първоначално, до няколко дни трябва да ѝ предаде сумата от 2000 лева, а впоследствие след около 20 дни и другите 2000 лева, като се уговорили, когато Н. има готовност с първата сума, да се чуят по телефоните и да се срещнат извън сградата на ТД на НАП на кафе, където Н. да предаде първата част от парите на И..

Тъй като вече бил късният следобед на 18.02.2020 г. на следващия ден 19.02.2020 г. св. Н. сезирала прокуратурата.

На 20.02.2020 г. в 09:54 часа подсъдимата започнала да търси по мобилния телефон св.Д. Н., последната тъй като не чула позвъняването не отговорила. Впоследствие видяла пропуснатото обаждане и се обадила на подсъдимата, която я попитала дали е готова с първата част от сумата, за да мине през магазина и вземе парите.Свидетелката Н. й казала, че в момента не е събрала две-те хиляди лева и помолила И. да я изчака до 24.02.2020 г. – понеделник. По-късно същия ден И. още веднъж се обадила по мобилния телефон на Н. и отново я попитала дали има готовност с първата сума от 2000 лева, но Н. пак й казала, че не е събрала парите и я помолила за отсрочка до понеделник.

[illegible]

облъчване с ултравиолетови лъчи флуоресцирало и описани по искане за СРС с рег. № *** от 21.02.2020 г. по описа на Окръжна прокуратура гр. Пловдив, уведомление по чл. 17 от ЗСРС с рег. № *** от 21.02.2020 г. по описа на Окръжна прокуратура гр. Пловдив, разрешение за използване на СРС с рег. №*** на Окръжен съд гр. Пловдив и декларация по чл. 12 ал. 2 от ЗСРС с вх. № *** от 21.02.2020 г. по описа на Окръжна прокуратура гр. Пловдив.

Междувременно на 21.02.2020 г. починал съпругът на Д. Н. и последната едва в края на работния ден в 17:20 часа се обадила на мобилния телефон на Р.И., за да си уговорят среща, на която да ѝ предостави поисканата сума от 2000 лева на 24.02.2020 г., но последната не отговорила на обаждането. По-късно същия ден в 18:36 часа И. върнала обаждането на Н., която ѝ обяснила, че има готовност с предаването на парите, но тъй като съпругът ѝ починал малко по-рано същият ден, помолила за отсрочка до понеделник 24.02.2020 г.

На 24.02.2020 г. в 09:24 часа сутринта св.Д. Н. позвънила на мобилният телефон на подсъдимата, но същият бил изключен. Впоследствие в 10:22 часа и в 10:27 часа Н. звъняла на И. още два пъти, но последната разговаряла в този момент и линията била заета. Малко след 10:30 часа Р.И. върнала обаждането на Н. и се уговорили в около 12:30 часа да се срещнат в района на кметството на Район „****“, в близост до магазин „****“ в ж.к. „****“.

В 12:30 часа на 24.02.2020 г. свидетелката Н. се настанила в кафенето на бензиностанция на „****“, находяща се до *** РУ на ОД на МВР гр. .и се обадила по телефона на И., за да ѝ каже къде се намира. Подсъдимата я уведомила, че до няколко минути ще дойде. След като подсъдимата пристигнала в бензиностанцията двете седнали на една от масите вътре и започнали да разговарят. Свидетелката Н. попитала подсъдимата какво ще получи срещу парите, които ѝ били поискани и заплащането на половината от тях - 2000 лева. Тогава И. обяснила на Н., че гарантира, че срещу сумата от 4000 лева, лично, в качеството си на * отдел „*“ в дирекция „*“ на ТД на НАП гр., ще осъществи въздействие и ще говори с ръководителя на ревизиращия екип – Д. Х. Г. - И., както ѝ с Г. Ц. Г., за да я „оправи“ - проверката за анализ на данни в електронен формат срещу дружеството „*“ ЕООД да приключи без констатации за нарушения или размерът на дължимите суми неплатен и недължимо приспаднал данък вследствие на

констатирани нарушения да бъде намален. След това подсъдимата предложила на свидетелката Н. да води счетоводството на дружеството ѝ посредством сина си, който проформа щял да осъществява тази дейност, но в действителност тя щяла да е ангажирана с това, срещу съответното заплащане. Д. Н. привидно се съгласила с обещанието на Р.И. да упражни влияние при вземането на решение от длъжностно лице – главен инспектор по приходите във връзка с проверката на дружеството да приключи с резултат, който устройва Н. срещу поискания дар – сума пари, който не ѝ се следвал, както и с условието И. чрез синът ѝ да започне да осъществява счетоводното обслужване на „*“ ЕООД. След това И. попитала Н., кога ще има възможност да предостави остатъка от поисканата сума от 4000 лева – другите 2000 лева и се уговорили да бъдат предадени около 15.03.2020 г. В този момент св.Н. бръкнала в дамската си чанта и предоставила на Р.И. сумата от 2000 лева, в предварително обработените и третираните по съответният ред банкноти, поставени в бял плик, който служителката на ТД на НАП прибрала в чантата си, тип „раница“ и попитала, какво е съдържанието му, на което получила отговор, че в плика се съдържа сумата от 2000 лева, съгласно уговорката помежду им. След като получила цитираната по – горе сума подсъдимата попитала Н., има ли възможност да я закара до Автогара „****“, но последната обяснила, че има спешна работа и няма да може. Тогава подсъдимата И. казала, че ще си хване такси. След това двете с Н. се разделили и с полученият дар – парична сума в размер на 2000лв., който не ѝ се следвал, в нейно владение, подсъдимата Р.И., напуснала сградата на бензиностанцията и започнала да пресича бул. „****“ в гр. *. Всичко това било документирано въз основа на получените разрешения за използване на СРС „наблюдение, проследяване и подслушване“ по отношение на Р.И. и Д. Н. като били извършени видео и звукозаписи/свалени от съответния материален носител на ВДС/.

В момента, в който пресичала бул. „****“, пътят на И. бил препречен от полицейски бус и тя била задържана.

С оглед събраните до този момент доказателства на подсъдимата И. бил извършен личен обиск в неотложни случаи, при който от дамската чанта черна на цвят тип “ раница “ били намерени и иззети 1 брой телефон марка NOKIA, черен на цвят с IMEI ***, сериен номер *** със СИМ карта в него на “ A1” с

номер *** и с номер на картата **, 1 брой мобилен телефон SAMSUNG, бял на цвят със счупен дисплей с IMEI ***1 и IMEI **, сериен номер **, от найлонова торбичка с лекарства - 5 бр. банкноти с номинал 20 лева със серийни номера : № ***, № БП ***, № ***, № ***, № ***, 4 бр. банкноти с номинал 50 лева със серийни номера : № ***, № ***, № *** и № ***, 17 бр. банкноти с номинал 100, 00 лева и със серийни номера: № ***, № ***8; № ***, № ***, № ***, № *** № ***, № ***, № ***, № ***, № ***, № ***, № ***, № ***, № ***, № ***, № ***, № ***, № ***, № ***, същите, които били предадени от Д. Н. на 21.02.2020 г., 5 страници работна карта за ЮЛ №***. като задължено лице „“ ЕООД с ЕИК **, 2 страници резолюция за извършване на проверка №*** за извършване на проверка на „“ ЕООД с ЕИК ** и листче с изписан ръкописен текст: „“ ЕООД **; Д. Н.; ** - Д., ** - Т., ** - Р., 851/10.02.2020, **, което впоследствие било одобрено с разпореждане на съдия при Окръжен съд гр.Пловдив от 25.02.2020 г. по ЧНД № 398/2020 г. по описа на същия съд.

На подсъдимата Р.И. било извършено освидетелстване в неотложни случаи без съгласие на лицето, при което след осветяване с техническо средство-лампа излъчваща специфична светлина в ултравиолетовия спектър, в областта на предните фаланги на пръстите на ръцете, както и на дланите на ръцете на И., същите флуорисцирали в жълт цвят, което впоследствие било одобрено с разпореждане на съдия при Окръжен съд гр.Пловдив от 25.02.2020 г. по ЧНД № 396/2020 г. по описа на същия съд.

Съдът е намерил, че описаната по-горе фактическа обстановка се установила по несъмнен и категоричен начин от самопризнанията на подсъдимия, дадени по реда на чл. 371, т. 2 НПК и приложените писмени и веществени доказателства.

Производството в Окръжния съд е преминало при диференцираната процедура по глава Двадесет и седма НПК (съкратено съдебно следствие в производството пред първата инстанция). Съдът е разяснил на подсъдимата въпросите по чл. 371 НПК и я е уведомил, че доказателствата от досъдебното производство и направените от нея самопризнания по чл. 371, т. 2 НПК ще се ползват при постановяване на присъдата. С протоколно определение съдът е одобрил изразеното съгласие на подсъдимата разглеждането на делото да протече по реда на съкратеното съдебно следствие и обявил, че при

постановяване на присъдата ще ползва направените самопризнания по фактите, изложени в обвинителния акт.

Така приетата от първоинстанционният съд фактическа обстановка е в съответствие с доказателствата по делото и се възприема изцяло от въззивната инстанция. За изследване на обстоятелствата, релевантни за повдигнатото обвинение срещу подсъдимата И., първата инстанция е извършила всички необходими процесуално-следствени действия, изясняващи значимите факти относно настъпилото ПТП.

Правилно съдът е дал вяра на показанията на свидетелите и е намерил тези показания за последователни, ясни, точни и непротиворечиви и ги кредитирал.

Въз основа на приетите за установени фактически положения първоинстанционният съд е стигнал до правилния правен извод, че подсъдимата Р.И. е осъществила от обективна страна и субективна страна състава на престъплението по чл. 304б, ал.1 НК или т.н. „търговия с влияние“.

Присъдата е обоснована. Изводът по въпросите на чл. 301, ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК е основан на установените при спазване изискванията на процесуалния закон фактически положения, като в съответствие с тях законосъобразно е ангажирана наказателната отговорност на подсъдимата И.. Налице са достатъчно доказателства, които са дали възможност на съда да оформи правилно вътрешно убеждение, което ясно и безпротиворечиво е отразено в мотивите. Тези изводи за приложение на закона се споделят и от настоящия състав.

По жалбата на подсъдимата за явна несправедливост на наложеното наказание.

Жалбата е частично основателна.

Акцентът в нея е поставен върху справедливостта на наложеното наказание.

В тази връзка настоящият състав намира за необходимо да отбележи, че по принцип за правилното определяне на съдържанието на наказателната отговорност винаги е необходимо индивидуалната тежест на конкретната проява да бъде разгледана не изолирано, а в съвкупност с всички

доказателства и не на последно място с данните за личността на дееца, които ориентират относно нуждата от повече или по-малко интензивно наказателно въздействие, с оглед комплексното реализиране на целите на специалната и генералната превенция.

Спазването на тези принципни положения изисква внимателна и прецизна преценка на всички обстоятелства имащи значение за постигане на нужното съответствие между извършеното деяние и следващото се за него наказание, което по вид и размер да е достатъчно за успешното постигане на целите визирани в чл. 36 НК.

Не така е сторил първоинстанционния съд, който е допуснал порок при оценката на обстоятелствата, имащи значение за определяне на пределите на отговорността на подсъдимата.

Като смекчаващи вината обстоятелства съдът правилно е преценил чистото съдебно минало на подсъдимата, дългогодишната ѝ трудова ангажираност, установеният ѝ социален статус, нейното и на близките ѝ здравословно състояние и не на последно място добросъвестното ѝ процесуално поведение и направеното още в хода на досъдебното производство самопризнание, с което е спомогнала за разкриване на обективната истина.

Като отегчаващи отговорността обстоятелства обаче, решаващата инстанция е приела реализацията и на двете форми на изпълнителното деяние, длъжностното качество на подсъдимата и длъжностното качество на лицата, по отношение на които подсъдимата е обещала въздействие, с което грубо са засегнати обществените отношения, свързани с дейността на държавните органи по приходите и сериозно е разклатено доверието в обективността на тяхната дейност. Отделно от това като завишаващи отговорността обстоятелства са отчетени и създаденото от подсъдимата у св. Н. впечатление, че от предаването на парите зависи изхода на проверката, както и уговорките И. да поеме счетоводството на дружеството на св. Н., използвайки про форма дружество на сина си.

Съобразявайки се с изискването на чл. 54 от НК за преценка на съотношението на тези обстоятелства при определяне на наказанието на подсъдимата, първата инстанция е приела, че спрямо И. целите на

наказанието по чл. 36 НК биха могли да бъдат постигнати със санкция, предвидена в състава на престъплението и определена при лек превес на смекчаващите вината обстоятелства в размер на три години лишаване от свобода.

Съдът обаче е изпаднал в противоречие, като не е съобразил, че за престъплението по чл.304б, ал.1 НК законодателят е предвидил наказание „лишаване от свобода“ до шест години. Така от една страна е приел, че наказанието следва да бъде определено при лек превес на смекчаващите вината обстоятелства в размер под средния визиран в санкцията на нормата, а от друга страна определил размера му по средата, т.е. при баланс на намаляващите и увеличаващите отговорността обстоятелства в размер на три години лишаване от свобода.

Отделно от това, първата инстанция неправилно е експлоатирила като обстоятелства, ориентиращи към завишаване на санкционния интензитет длъжностното качество на подсъдимата и длъжностното качество на лицата, по отношение на които подсъдимата е обещала въздействие, с което грубо са засегнати обществените отношения, свързани с дейността на държавните органи по приходите и сериозно е разклатено доверието в обективността на тяхната дейност. Това е така защото длъжностното качество на подсъдимата и длъжностните качества на лицата, спрямо които е насочено въздействието са обективен елемент, заложен в разпоредбата на чл.304б, ал.1 НК. След като тези обстоятелства са взети предвид от закона при определяне на състава на съответното престъпление, те не могат да се ползват при определяне на степента на наказателна репресия /по арг. на чл.56 НК/ и следва да бъдат изключени от този кръг.

Засягането на обществените отношения, свързани с дейността на държавните органи по приходите и от там ми подравянето на доверието в обективността на тяхната дейност попадат в обекта на деянието по чл.304б, ал.1 НК. Законодателят е криминализирал това деяние именно с цел да бъдат охранени в пълна степен тези обществени отношения и да не се допуска накърняване на техния авторитет. Всичко това е съобразено при залагане на границите на санкцията за този вид престъпни деяния и не може да се експлоатира при определяне на вида и размера ѝ за конкретното деяние.

Независимо от това, правилен е изводът, че обстоятелствата, налагащи по смекчена наказателна репресия превалират над тези, водещи до определяне на по – сериозна санкция.

Тук е местото да се отбележи, че когато в особената част на НК е предвидена възможност за извършеното престъпление да бъде наложено едно измежду две или повече наказания, съдът следва в един общ мисловен процес да избере най - подходящото по вид и размер наказание, като се ръководи от правилата за определянето му.

Така преценяйки упоритостта на подсъдимата при преследване на престъпната си цел, първата инстанция е счела, че най – подходящо по вид наказание е наказанието „лишаване от свобода“, а не алтернативно предвиденото „глоба“. Настоящият състав споделя така изложените съображения и намира направения на тяхна база извод за обоснован и законосъобразен. Спецификата на настоящия казус, в който са осъществени и двете форми на изпълнителното деяние, поведението на подсъдимата преди и по време на извършване на инкриминираното деяние, проявената към св. Н. настоятелност да се възползва от нейните счетоводни услуги, прикрити като дейност на сина ѝ са все обстоятелства, които не позволяват наказанието „глоба“, при което наказателния интензитет е значително смекчен да постигне целеният от закона поправителен и възпиращ ефект, както върху подсъдимата, така и върху останалите членове на обществото.

Не са налице и обстоятелства, които да са толкова многобройни или изключителни, че да минимизират отговорността до степен, при която и най – лекото предвидено в закона наказание да се окаже несъразмерно тежко за подсъдимата. Поради това искането на защитата за определяне на наказанието по реда на чл.55 НК не може да бъде уважено.

Исключването на част от отегчаващите отговорността обстоятелства от кръга на тези, определящи степента на наказателно въздействие намалява не само обществената опасност на деянието, но и тази на подсъдимата и това налага изменение на първоинстанционната присъда, като наказанието „лишаване от свобода“ да бъде определено по реда на чл. 54 НК при превес на смекчаващите вината обстоятелства в размер на една година и шест месеца лишаване от свобода, който размер въззивната инстанция намира за

достатъчен за постигане на целите по чл. 36 НК и с него в максимален размер ще бъдат покрити критериите за санкционна справедливост, тъй като понисък от този размер би се явил израз на необоснована снизходителност към подсъдимата, а по-висок би очертал лишена от законово основание репресия.

Съобразно изискванията на императива на чл. 373, ал. 2 НПК, вр. чл. 58а, ал. 1 НК определеният размер на наказанието следва да бъде намален с 1/3 и подсъдимата следва да изтърпи след тази редукия наказание в размер на една година лишаване от свобода.

Горното налага ревизия на присъдата и в частта, досежно изпитателния срок, за който е отложено изпълнението на наложеното на подсъдимата наказание на основание чл. 66, ал. 1 НК. Определеният от първата инстанция изпитателен срок от четири години се явява явно несправедлив. Невисоката обществена опасност на подсъдимата, обусловена от смекчаващите отговорността обстоятелства, социалния ѝ статус, семейното ѝ положение и демонстрираното от нея добросъвестно процесуално поведение налагат изпитателният срок да бъде определен на минимума, а именно в размер на три години. Отлагането на изпълнението на наказанието лишаване от свобода за срок три години е достатъчно преди всичко за поправянето и превъзпитанието на подсъдимата. Наред с това с него ще се постигне в пълна степен и генерално превантивния ефект, насочен към останалите членове на обществото. В тази връзка атакуваната присъда следва да бъде изменена и определеният от първата инстанция на основание чл. 66, ал. 1 НК изпитателен срок бъде намален от четири на три години.

При извършената служебна проверка на атакувания съдебен акт, извън възраженията на страните, въззивната инстанция намира, че съобразно изискванията на закона съдът се е разпоредил с веществените доказателства.

При разглеждането на делото не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до отмяна на атакуваната присъда, поради което в останалата част същата следва да бъде потвърдена.

Предвид горното и на основание чл. 334, т. 3 и чл. 337, ал. 1, т. 1 НПК, Пловдивският апелативният съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Присъда № 260016/15.02.2021г. по нохд № 2536/20г. на
Окръжен съд – Пловдив като:

НАМАЛЯВА размера на наложеното на подсъдимата Р. А. И. наказание
от две години лишаване от свобода на **ЕДНА ГОДИНА ЛИШАВАНЕ ОТ
СВОБОДА.**

НАМАЛЯВА размера на определения изпитателен срок, за който на
основание чл. 66, ал. 1 НК е отложено изпълнението на наложеното на
подсъдимата Р. А. И. наказание в размер на една година лишаване от свобода
от четири години на **ТРИ ГОДИНИ.**

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

РЕШЕНИЕТО може да бъде протестирано или обжалвано пред
Върховния касационен съд на Република България в петнадесетдневен срок
от съобщението до страните, че е изготвено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____